

have fra 150—200 Gjælds-kommissionssager om Aaret, hvoraf de ligefrem have Tab, men som de er nødte til at tage, fordi de komme fra deres faste Klientel. Jeg vil sige til det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgtreds, at han dog har Ret i en Retning, og det er i den, at der er en Inkonsekvents i Forligslovgivningen, naar den tillader en Part at møde ved Sagfører, naar Forligsstedet ligger mere end 4 Mil borte fra hans Bopæl. Det er jo klart, at de samme Grunde, der tale for, at Sagførerne ikke maa møde paa det ene Sted, ogsaa maa tale for, at de ikke mere møde paa det andet Sted; men jeg er vis paa, at det ikke er Sagførerne, der have mest mod, at det blev forandret. Med Hensyn til Mandatarforholdet, som det ærede Medlem ogsaa talte om, saa maa jeg sige, at det aldeles ikke er nogen Fornøielse at være Mandatarius. Det ærede Medlem tager fejl og viser et fuldstændig Ubejendtskab med Forholdene, naar han taler om, at det er rart at være Mandatar. Det ærede Medlem maa ikke vide, eller om han har vidst det, saa maa han have glemt det, at Mandataren hverken ved de egentlige Domsstole eller ved Fogedretten faae tilkendt Salær. Det er derfor meget uegennyttigt, naar Sagførerne modtage en Mandatarfuldmagt fra en Part og optræde i Genhold til den. Der er et Punkt paa Forligsvæsenets Omraade, hvor Sagførerne meget almindeligt og som Regel optræde, og det er ved Ratihabitation af frivillige Forlig, men det ærede Medlem kan dog vel ikke have Noget imod, at en Sagfører møder, naar Forliget er sluttet, blot for at staffe det Exfekutionskraft. — Jeg har taget Ordet, uden at jeg iøvrigt brød mig synderligt om de Bemærkninger, der ere komne frem om Sagførerne, idet der ikke er givet dem nogenjohelst personlig Adresse; det er nemlig Noget, som de ærede Herrer, der her tale mod Sagførerne, aldrig have moralisk Mod til, men jeg har dog villet nedlægge denne Indsigelse. — Om selve Forslaget vil jeg sige, at det forekommer mig i Grunden temmelig uforstandigt. Jeg forstaa ikke, at det skulde kunne udelukke Processer og bringe fredelig Stemning iblandt Børgerne, at man faar et Forligssted i hver Sogneraadskreds. Det vil da ogsaa for andet Steds Boende være temmelig umuligt at faae at vide, hvor man skal henvende sig. Maafe er der ikke nok Forligskommissioner i Diebliffet, men der kan dog aldrig være Trang til en i hver Sogneraadskreds. Jeg tror, at, naar vi sit en Forligskommission i hver Sogneraadskreds, vilde det føre til affixat det

Modfatte af, hvad man har tilfigtet med Lovforlaget. Ærede Medlemmer tale saa Meget om Sagførere, og de tænke vel der ved paa dem, der have Bestikkelse, men der eksisterer en Mængde Folk ude i Landet, der realiter ere ligesaa meget Sagførere, om end uden Bestikkelse, som de ordentlige Sagførere, og det vil vist blive dem, der komme til at benytte Forligskommissionerne, Jeg kan forøvrigt ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgtreds (Haastrup) ikke har medtaget Kjøbstæderne. Jeg forstaa ikke, at han ikke har følt sig forpligtet til ogsaa at reformere Forligsvæsenet i Kjøbstæderne. En Del af de Grunde, han har anført for sit Forslag, tale vel ogsaa for at udvide det til Kjøbstæderne. § 2 er jeg bestemt imod; det indeholder jo Forslag om, at Forligskommissionærerne ogsaa kunne vælges af Sognets Beboere. Det forekommer mig at være en vel vidt dreven Verbødighed for den almindelige Valgret, at man vil unddrage Amtsraadet Bestemmelsen af, hvem der egner sig til Forligskommissionær og vil lade Sogneraadet vælge dem eller foranstalte Valg af dem.

Justitsministeren (Kellermann):

Jeg skal begynde med at bemærke, at jeg ganske kan tiltræde de Udtalelser, som ere fremkomne her i Salen, at dersom man i det Hele taget vil røre ved Forligsvæsenet, dersom man i det Hele taget ad Lovgivningens Vej vil gribe ind med Hensyn til Forligsvæsenet, er dette Forslag, hvorledes man end forøvrigt stiller sig til dets Realitet, i ethvert Tilfælde en overordentlig stor Bagatel. Det er Noget, der vilde høre til det Mindste af det, man maatte komme til ved at drøfte den Sag til Bunds, og hvis man virkelig tænkte sig hele Forligslovgivningen kodificeret, samlet i een Lov, saa vilde dette Lovforslag være en overordentlig lille Brøddel af en saadan Lov. Jeg siger ikke, at det vilde være umuligt at samle alle de Bestemmelser, der angaa Forligsvæsenet, i een Lov, det kan jo kodificeres ligesom alt Andet, men det vil blive et meget vidtløftigt Foretagende. En saadan Lov vilde let blive en Lov med 100 Paragrafer eller saadant Noget, naar den virkelig skulde bringe en Afgjørelse af alle de mange Tvivlsprogsmaal, som opstaa paa dette Omraade. Jeg er derfor ogsaa ganske enig med den ærede Forslagsstiller i, at det Hverv vilde næppe eller dog vanskeligt kunne opfyldes gjennem det private Initiativ, men i ethvert Tilfælde er det ganske klart, at det kun kan gøres af et Medlem, der er en temmelig dgtig Jurist. Det er ikke saa,